

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3C/65/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114235277
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. René Milták
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1114235277.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom JUDr. René Miltákom, v právnej veci žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad č. 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, 812 75 Bratislava, IČO: 00 151 866, o vydanie veci, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Súd žalovanému nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 10. 12. 2014, doručenu súdu dňa 15. 12. 2014 domáhal, aby mu žalovaný ako oprávnenému držiteľovi vydal a odovzdal zaistenú vec a to osobné motorové vozidlo zn. J. XXXx K. P.- E.: F., EČV: ZA XXX R., čiernej metalízy (pôvodné E.: F.), rok výroby 2010 (ďalej aj „motorové vozidlo“).

2. Okresný súd Bratislava I na základe rozsudku č. k. 3C/65/2014-90 zo dňa 11. 10. 2016 uložil žalovanému povinnosť vydať a odovzdať žalobcovi ako oprávnenému držiteľovi zaistenú vec t.j. osobné motorové vozidlo.

3. Krajský súd v Bratislave na základe uznesenia č. k. 3Co/213/2017-125 zo dňa 20. 12. 2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že predchádzajúca judikatúra vo vzťahu k oprávnenosti zadržovania veci na základe rozhodnutia o zaistení veci (podobne ako uloženie veci do úschovy) vychádzala z jednoznačného záveru, že nie je splnený základný predpoklad ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. že žalovaný neoprávnene zasiahol do vlastníckeho práva žalobcu, lebo zaistenie (podobne uloženie veci do úschovy) motorového vozidla nemožno kvalifikovať ako vec neprávom zadržovanú, pričom súd v takomto konaní o vydanie veci podľa § 126 Občianskeho zákonníka nemôže preskúmať správnosť rozhodnutia správneho orgánu o zaistení veci, pretože týmto rozhodnutím je v zmysle ustanovenia § 135 ods. 2 OSP viazaný a je povinný vychádzať z jeho účinkov (viď rozsudok NS SR z 26. septembra 2002, sp. zn. 5 Cdo 132/2000). Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nereagoval na námietku žalovaného uplatnenú už vo vyjadrení k žalobe (č. I. 39) a zopakovanú na pojednávaní (podľa tvrdenia žalovaného v odvolaní, č. I. 110), že súd by mal žalobu zamietnuť pre nedostatok právomoci konať o veci. Konkrétne sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že o vydaní veci odňatej v trestnom konaní rozhoduje podľa ustanovenia § 97 ods. 4 Trestného poriadku predseda senátu súdu, prokurátor alebo policajt postupom stanoveným Trestným poriadkom, v danej veci policajt alebo prokurátor. Podmienkou pre vydanie rozhodnutia podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku o uložení veci do úschovy je pochybnosť o tom, kto je jej vlastníkom, resp. oprávneným držiteľom. Podľa názorov súdnej

praxe pochybnosti o práve k veci v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nastávajú spravidla vtedy, keď si právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Podstatou veci z hľadiska právne významných skutočností pre posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal, čím znemožnil žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (ust. § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), vykonal vo veci ďalšie dokazovanie výsluchom procesných strán a oboznámením sa s obsahom listinných dôkazných prostriedkov v kontexte aktuálnej rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach za účelom ustálenia skutkového stavu a jeho právneho vyhodnotenia.

5. Žalobca uviedol, že dňa 05. 02. 2010 uzatvoril s p. E. Y. poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo havarijné poistenie motorového vozidla. Poistná zmluva nadobudla účinnosť dňa 10. 02. 2010. Dňa 13. 04. 2010 p. E. Y. oznámil žalobcovi vznik škodovej udalosti vo forme odcudzenia motorového vozidla, ku ktorému došlo dňa 07. 04. 2010 v čase od 19.45 hod. do 14.10 hod. dňa 08. 04. 2010, v mieste trvalého pobytu poškodeného p. E. Y.K. na X. A.. Č.. XXXX/XX, E. J.. Krádež bola oznámená Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava I, ktorý skutok vyšetroval pod ČVS: ORP-476/2/OVK-B1-2010 DG. Žalobca likvidoval poistnú udalosť pod č. XXXXXXXXXX. O jej ukončení informoval OR PZ Bratislava I listom zo dňa 04. 06. 2010, v ktorom uviedol, že poškodenému p. E. Y. z titulu odcudzenia motorového vozidla vyplatil poistné plnenie v sume 48.140,- Eur. Poškodený súčasne splnomocnil žalobcu, aby v prípade nájdania odcudzeného vozidla, bolo toto vydané do rúk žalobcu. Listom zo dňa 28. 01. 2013 si žalobca opätovne uplatnil u OR PZ Bratislava I právo na vydanie motorového vozidla, pričom svoje právo preukázal kópiou plnej moci zo dňa 13. 04. 2010, ktorým poškodený p. E. Y.K. ako vlastník odcudzeného motorového vozidla splnomocnil žalobcu na voľnú dispozíciu s vozidlom v prípade jeho nájdania. Dňa 13. 03. 2013 žalobca prostredníctvom svojho zamestnanca p. C. S. vypovedal v trestnom konaní ako poškodený a súčasne požiadal o vydanie vozidla. Keďže OR PZ Bratislava I malo pochybnosti o tom, kto je oprávnený na prevzatie zaisteného vozidla, uznesením zo dňa 12. 03. 2013 rozhodlo o uložení motorového vozidla do úschovy žalovaného, nakoľko na uvedené motorové vozidlo si uplatnili vlastnícky nárok dva subjekty a to žalobca a C.. P. Y.. Žalobca uviedol, že je oprávneným držiteľom a nie vlastníkom motorového vozidla, preto nemohol podať žalobu o určenie vlastníckeho práva. C.. P. Y. si síce uplatnil vlastnícky nárok k vozidlu, avšak už z jeho vyjadrenia je zrejmé, že mu vlastnícke právo nemôže patriť, nakoľko neidentifikoval žiadnu osobu, ktorá mu mala motorové vozidlo údajne predať a nepredložil ani žiadnu kúpnu zmluvu v písomnej forme, ktorá by preukazovala čo i len možnosť existencie jeho vlastníckeho práva k motorovému vozidlu.

6. Z písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 19. 12. 2012 (č.l. 35-40) vyplýva, že v rámci trestného konania bol vypočutý p. W.. I. Y., ktorý uviedol, že vozidlo J. R.: ZA XXX R. patrí jeho synovi p. C.. P. Y., ktorý toto vozidlo zakúpil, avšak bližšie okolnosti o kúpe vozidla nevedel uviesť. C.. P. Y. uviedol, že vozidlo zakúpil od p. V. G., niekedy v lete 2010, za čo mu mal uhradiť 29.000,- Eur, avšak v tom čase mal p. P. Y. rodinné problémy a z uvedeného dôvodu nechcel, aby mal vozidlo napísané na seba. Z tohto dôvodu požiadal p. C.. P. Y. o vydanie zaisteného vozidla zo strany polície. Motorové vozidlo s EČV: ZA XXX R. bolo podrobené kriminalisticko-expertízemu skúmaniu z odboru kriminalistickej techniky, metalografie, v rámci ktorého bolo zistené, že vozidlo vykazuje známky pozmeňovania, pričom metalografickým skúmaním bolo ustálené pôvodné výrobné číslo karosérie. Na základe týchto skutočností polícia vydala uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní a to dňa 21. 04. 2011. Následne bolo vozidlo zaistené a prevzaté do vyšetrovania. Keďže vznikla pochybnosť o tom, kto je oprávnenou osobou na vrátenie zaisteného vozidla a orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené tak rozhodnúť, vydal vyšetrovateľ PZ uznesenie o uložení vozidla do úschovy, ktorého súčasťou bolo aj upozornenie osoby v zmysle § 97 ods. 1 Tr. por., ktorá si naňho robila nárok, aby si svoj nárok uplatnila v konaní o občiansko-právnych veciach v lehote 90 dní od doručenia tohto uznesenia.

7. Z obsahu poistnej zmluvy zo dňa 05. 02. 2010 vyplýva dohoda, uzavretá medzi žalobcom (ako poisťovateľom) a p. E. Y. C.. (ako poisteným), ktorej predmetom bolo poistenie motorového vozidla zn. J. D. E.: F..

8. Z hlásenia o škodovej udalosti vyplýva, že poškodený p. E. Y. K. 13. 04. 2010 ohlásil krádež motorového vozidla žalobcovi.

9. Zo zápisnice o výsluchu poškodeného vyplýva, že p. E. Y. dňa 08. 04. 2010 vypovedal vo veci odcudzenia motorového vozidla, nakoľko dňa 07. 04. 2010 podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktorý mu v čase od 9.45 hod. dňa 07. 04. 2010 do 14.10 hod. dňa 08. 04. 2010 v Bratislave, na X. A.. Č.. XX, z podzemnej garáže, z parkovacieho boxu č. 9 odcudzil motorové vozidlo zn. J. v hodnote 60.000,- Eur.

10. Žalobca na základe oznámenia zo dňa 04. 06. 2010 informoval OR PZ Bratislava I, že z titulu krádeže motorového vozidla a ukončenia likvidácie škodovej udalosti, poukázal poškodenému p. E. Y. dňa 31. 05. 2010 poistné plnenie vo výške 48.140,- Eur, pričom poškodený p. E. Y. súčasne splnomocnil žalobcu na prevzatie a predaj vozidla v prípade jeho nájdenia. Z tohto dôvodu žalobca požiadal políciu, aby mu nález motorového vozidla neodkladne oznámila, vrátane uvedenia miesta a času zaistenia vozidla, miesta úschovy, jeho technického stavu a stavu identifikačných znakov.

11. Z kópie splnomocnenia zo dňa 13. 04. 2010 vyplýva, že p. E. Y. ako majiteľ odcudzeného vozidla typu J., R.: J. XXX X. splnomocnil žalobcu disponovať s nájdeným motorovým vozidlom podľa vlastného uváženia, vrátane predaja vozidla a prevzatia kúpnej ceny za účelom uspokojenia svojho nároku, vyplývajúceho voči splnomocniteľovi z poistenia krádeže tohto vozidla v súvislosti s jeho povinnosťou vrátiť poistné plnenie v prípade nájdenia vozidla. Splnomocnenec súčasne splnomocnil žalobcu, aby pre potreby likvidácie poistnej udalosti robil za poškodeného návrhy, podával žiadosti a opravné prostriedky a aby sa zúčastňoval všetkých úkonov, na ktorých sa môže zúčastňovať poškodený a aby nazeral do spisov a robil z nich výpisy, poznámky a na vlastné náklady obstarával kópie spisov a ich častí (§ 50, § 51, § 56 Tr. por.). Ďalej splnomocnil žalobcu, aby v prípade nájdenia vozidla vykonal všetky potrebné právne úkony v súvislosti s pridelením nového EČV na mieste na tom príslušnom. Notár JUDr. Miroslav Kováč dňa 13. 04. 2010 osvedčil pravosť podpisu splnomocnenca p. E. Y.K..

12. OR PZ Bratislava I, na základe uznesenia ČVS: ORP-476/2-OVK-B1-2010 DG zo dňa 12. 03. 2013 v súvislosti s odcudzeným motorovým vozidlom, ktoré bolo zaistené dňa 22. 02. 2011 a následne dňa 11. 04. 2011 prevzaté do vyšetrovania, rozhodlo o uložení tohto motorového vozidla do úschovy v zmysle § 94 Trestného poriadku. V odôvodnení OR PZ Bratislava I uviedlo, že E. Y. dňa 08. 04. 2010 oznámil krádež motorového vozidla s tým, že na základe oznámenia bolo dňa 08. 04. 2010 vydané uznesenie o začatí trestného stíhania. Dňa 22. 02. 2011 bolo odcudzené vozidlo zaistené u p. W. I. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom v Ž.W.. Na motorové vozidlo si uplatnili vlastnícky nárok dva subjekty a to C. P. Y., ktorý vozidlo zakúpil v dobrej viere, čo uviedol v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 04. 02. 2013 a Allianz-Slovenská poisťovňa, a.s., ktorá vyplatila poistné plnenie v celkovej výške 48.140,- Eur pôvodnému majiteľovi vozidla, teda p. E. Y., pričom p. E. Y. splnomocnil poisťovňu disponovať s nájdeným motorovým vozidlom podľa vlastného uváženia, vrátane predaja vozidla a prevzatia kúpnej ceny. Keďže OR PZ Bratislava I vznikla pochybnosť o tom, kto je osobou oprávnenou pre vrátenie vozidla a orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené rozhodnúť o tom, kto je vlastníkom veci, vyšetrovateľka OR PZ Bratislava I rozhodla o uložení vozidla do úschovy.

13. Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

14. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastníkom je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

15. Podľa § 124 Občianskeho zákonníka, všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

16. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníkom má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávnym zadržuje.

17. Podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, obdobné právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba.

18. Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku alebo ak ide o vec, po ktorej pátra polícia iného štátu. Policajt neodkladne vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní; ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa ustanovenia § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Osoba, ktorá si uplatnila právo na zaistenú vec na súde, je povinná v lehote podľa predchádzajúcej vety oznámiť útvaru Policajného zboru, ktorý zaistenú vec uložil do úschovy, na ktorom súde si toto právo uplatnila. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistej veci oprávnenej osobe je táto povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ak súdne rozhodne inak. Ak si osoba na príslušnom súde v lehote podľa prvej vety nárok neuplatnila, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy.

20. Podľa § 92 Trestného poriadku, ak treba vec, ktorá bola zaistená podľa osobitného zákona (napr. podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z.), zaistiť na účely trestného konania, prevezme ju prokurátor alebo policajt.

21. Podľa § 94 ods. 1 prvej vety Tr. por., úschovu vecí vydaných, odňatých a prevzatých v prípravnom konaní zabezpečuje policajt alebo prokurátor, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku, ak vec, ktorá bola podľa § 89 vydaná, podľa § 91 odňatá alebo podľa § 92 prevzatá, na ďalšie konanie nie je potrebná a ak neprihádza do úvahy jej prepadnutie alebo zhabanie, vec sa vráti tomu, kto ju vydal, komu bola odňatá alebo u koho bola zaistená podľa osobitného zákona. Ak si na ňu uplatňuje právo iná osoba, vydá sa vlastníkovi veci alebo jej oprávnenému držiteľovi, ktorého právo na vec je nepochybné. Pri pochybnostiach sa vec ponechá v úschove podľa § 94 a osoba, ktorá si na vec robí nárok, sa upozorní, aby ho uplatnila v občianskom súdnom konaní.

23. Okresný súd Bratislava II na základe rozsudku sp. zn. 51C/140/2014 zo dňa 13. 01. 2016 (č. I. 146-151) v obdobnej veci žalobcu: XY s.r.o. voči žalovaným: 1./ MV SR, 2./ KR PZ v BA o vydanie zaistej veci uviedol, že pri svojom rozhodovaní musel súd predovšetkým riešiť otázku pasívnej legitímácie žalovaných 1./ a 2./ v tomto konaní s tým, že v prípade podania žaloby o vydanie motorového vozidla mal žalobca správne podať návrh o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, pričom návrh mal smerovať proti tomu, kto si rovnako ako on uplatnil voči žalovanému 2./ právo na vydanie predmetného motorového vozidla z dôvodu, že tvrdí, že má voči tomuto motorovému vozidlu vlastnícke právo. Vo vzťahu k žalovaným 1./, 2./ si totiž otázku vlastníckeho práva súd nemôže riešiť ako predbežnú, nakoľko žalovaní netvrdia a ani nikdy netvrdili, že sú vlastníkmi motorového vozidla, ani si vlastnícke právo k motorovému vozidlu neuplatňujú. Až v prípade, ak by súd v občianskom konaní právoplatne určil za výlučného vlastníka motorového vozidla žalobcu a žalovaní by napriek tomu odmietli motorové vozidlo vydať, prichádzala by to úvahy ochrana vlastníckeho práva v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka. Keďže mal súd za to, že žalovaných nemožno považovať za subjekty neoprávneného zásahu do práv žalobcu, teda že žalovaní nie sú v spore pasívne vecne legitímovanými subjektmi, súd návrh žalobcu zamietol. Na to, aby vznikla žalovaným povinnosť vydať žalobcovi motorové vozidlo, musel by žalobca predložiť právoplatný rozsudok, v ktorom by súd učil jeho vlastnícke právo k tomuto motorovému vozidlu. Až následne by žalovaní boli povinní motorové vozidlo vydať tomu, kto bol v spore o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu úspešný.

24. Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 4Co/188/2016 zo dňa 28. 06. 2017 (č. I. 135-140) uviedol, že v spore o vydanie zaisteného motorového vozidla nie je možné ako prejudiciálnu otázku riešiť otázku vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu, ak sporovou stranou nebola druhá osoba, ktorá o sebe taktiež tvrdí, že je vlastníkom vozidla, a z tohto dôvodu si uplatnila právo na zaistené vozidlo a

chcela ho prevziať. Nie je preto možné vozidlo vydať len jednému z nich bez toho, aby v súdnom konaní, vyvolanom medzi domnelými vlastníkami vozidla (v konaní o určenie vlastníckeho alebo iného práva, v ktorom by žalobca nemusel preukazovať naliehavý právny záujem, keďže by išlo o žalobu v zmysle zákonného zmocnenia), bolo určené, ktorý z nich je vlastníkom vozidla.

25. Súd na základe dokazovania zistil, že vlastníctvo k motorovému vozidlu si uplatnili dva subjekty a to žalobca a p. P. Y., pričom však táto osoba nie je procesnou stranou a nemohla si tak uplatňovať, resp. brániť svoje práva v tomto konaní. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku alebo ak ide o vec, po ktorej pátra polícia iného štátu. Policajt neodkladne vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvár policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde (§ 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z. z.).

26. Pochybnosti o práve k veci v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Keďže policajný orgán pochybnosti o práve neodstraňuje samostatným dokazovaním zameraným len na túto otázku, pretože takáto právomoc mu nepatrí (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 60/03 z 26. 11. 2003), ak nastanú pochybnosti o práve k veci, je treba vec uložiť do úschovy a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo.

27. S poukazom na ust. § 21 ods. 1 a 9 zákona č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom v čase zaistenia a uloženia veci do úschovy, dospel súd k záveru, že žalovaný postupoval správne a v súlade so zákonom, keď predmetné osobné motorové vozidlo zaistil, a keď ho uložil do úschovy, pretože považoval za nesporné, že vlastnícke právo k tomuto vozidlu pochádzajúcemu z trestnej činnosti, ktoré bolo pôvodnému vlastníkovi p. E. Y. odcudzené, a následne na ňom bolo mechanicky zmenené číslo VIN, a takto pozmenené bolo ďalej predávané, je sporné, keďže vlastníctvo k nemu si nárokuje jednak žalobca titulom plnej moci od pôvodného vlastníka p. E. Y., ako aj ďalšia osoba, a to p. P. Y..

28. Je tiež nesporné, že p. P. Y. nebol v tomto spore sporovou stranou. Pochybnosti o práve k zaistenej veci a veci uloženej do úschovy v zmysle § 21 ods. 1 a 9 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore totiž neodstraňuje policajný orgán samostatným dokazovaním, a nemôže ich odstrániť ani súd v tomto konaní o vydanie veci, pokiaľ nie je stranou sporu aj druhý domnelý vlastník vozidla, ktorého práva predsa nemožno obísť rozhodnutím v konaní, ktorého sa nezúčastnil. Keďže k podaniu takejto žaloby o určenie vlastníckeho práva nedošlo a dôvody na zaistenie veci a dôvody jej uloženia do úschovy doteraz nepominuli, nie je možné predmetné vozidlo pochádzajúce z trestnej činnosti vydať osobe, ktorej bolo zaistené a ani jeho splnomocnencovi, t.j. žalobcovi.

29. Podľa názoru súdu tak žalobca podal žalobu o vydanie zaistenej a uloženej veci nedôvodne a predčasne. Predmetné vozidlo nie je možné vydať žalobcovi bez toho, aby bolo nepochybné, že jeho vlastníkom p. E. Y., ktorý splnomocnil žalobcu na prevzatie zaisteného vozidla, čo však nie je možné posúdiť ako predbežnú otázku v tomto konaní, v ktorom druhý domnelý vlastník p. P. Y. nie je stranou sporu a nemôže produkovať dôkazy za účelom preukázania svojho vlastníckeho práva k vozidlu alebo za účelom vylúčenia vlastníckeho práva p. E. Y.. Tvrdenia žalobcu o tom, že p. P. Y. vlastníctvo k vozidlu nepreukázal, by bolo možné posúdiť a dôkazy o jeho vlastníctve k vozidlu hodnotiť len v spore o určenie vlastníckeho práva k vozidlu, alebo v konaní o inej obdobnej žalobe, ktoré by bolo vyvolané medzi oboma domnelými vlastníkmi. Tvrdenia žalobcu o tom, že nemohol podať voči p. P. Y. žalobu o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, nakoľko nie je vlastníkom motorového vozidla, vyhodnotil súd ako účelové, nakoľko p. E. Y. dňa 13. 04. 2010 (č. I. 18) výslovne splnomocnil žalobcu na to, aby okrem iného podával za poškodeného návrhy, a teda žalobcovi nič nebránilo v tom, aby v mene p. E. Y. podal príslušnú žalobu o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, kde my na strane žalobcu vystupoval p. E. Y. (ako splnomocniteľ) a na strane zástupcu žalobcu spoločnosť

Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. (ako splnomocnenec). Nie je sporné, že vozidlo, ktoré mal p. P. Y. nadobudnúť do vlastníctva pochádza z trestnej činnosti a že jeho identifikačné údaje boli násilne mechanicky zmenené. Či bol p. P. Y. pri kúpe vozidla dobromyseľný a či sa skutočne stal vlastníkom vozidla, by preto musel p. E. Y. preukazovať a súd vyhodnotiť práve v konaní o určenie jeho vlastníctva k predmetnému vozidlu vedenom proti druhému domnelému vlastníkovi.

30. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný v danom prípade postupoval v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov a k zaisteniu motorového vozidla došlo v súlade so zákonom, a keďže v súčasnosti existujú pochybnosti o tom, komu zaistené motorové vozidlo patrí, v súlade s ustanoveniami § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z., bolo motorové vozidlo uložené do evidenčnej úschovy. Keďže bolo zo strany OR PZ BA I zistené, že si na predmetné motorové vozidlo robia nárok viaceré osoby, OR PZ BA I si splnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z., keď rozhodol o uložení predmetného motorového vozidla do úschovy žalovaného a vyzval osoby, ktorési uplatňujú vlastnícke právo k predmetnej veci, aby si svoj nárok uplatnili podaním žaloby na súd. Preto postup OR PZ BA I a žalovaného nemožno charakterizovať ako neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu, resp. ako zadržovanie veci v rozpore s platným právom. Až v prípade, ak by súd v inom civilnom súdnom konaní právoplatne určil za výlučného vlastníka motorového vozidla žalobcu a žalovaný by napriek tomu odmietol motorové vozidlo vydať, prichádzala by to úvahy ochrana vlastníckeho práva v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka. Základným predpokladom žaloby na vydanie veci je, že iná osoba neoprávnená, t.j. bez právneho dôvodu zadržuje vec patriacu vlastníkovi a súčasne ju odmieta vydať. Žalovaný však postupoval v súlade so zákonom, ak zaistenú vec nevydal žalobcovi, keďže mu vznikla pochybnosť o tom, či zaistená vec patrí žalobcovi.

31. Vecná legitímácia je teoretická konštrukcia, ktorá vo vzťahu k účastníkom konania vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného a niekedy aj z procesného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo k neúspechu v exekúcii. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu. Účastník konania, ktorý je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia v konaní, má aktívnu vecnú legitímáciu. Účastník konania, ktorý je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku exekúcie tvrdí. Ak sa v priebehu konania ukáže, že žalobcovi patrí právo z hmotnoprávneho vzťahu, súd vyhovie jeho žalobnému návrhu, v opačnom prípade jeho návrh zamietne.

32. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. 6. 2010).

33. Vychádzajúc zo zistených skutočností a s poukazom na citované zákonné ustanovenia a právny názor Krajského súdu v Bratislave dospel súd k záveru, podľa ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie pasívnej vecnej legitímácie zo strany žalovaného, ktorého nemožno považovať za subjekt neoprávneného zásahu do práv žalobcu. Na to, aby vznikla žalovanému povinnosť vydať žalobcovi motorové vozidlo, musel by žalobca predložiť právoplatný rozsudok, v ktorom by súd učil jeho vlastnícke právo k tomuto motorovému vozidlu. Až následne by žalovaný bol povinný motorové vozidlo vydať tomu, kto bol v spore o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu úspešný. Vzhľadom na to, že žalovaný nie je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom, súd návrh žalobcu zamietol.

34. Z hľadiska časovej hospodárnosti, súd v rámci písomného vyhotovenia rozsudku neuviedol ďalšie písomné a ústne vyjadrenia strán, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné. Nie je úlohou súdu v odôvodnení uviesť všetky dôkazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 220 ods. 2 CSP).

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v celom rozsahu úspešný, vznikol mu nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, avšak žalovanému trovy konania nevznikli, preto mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, Krajskému súdu v Bratislave, podaním na Okresnom súde Bratislava I, písomne, v dvoch vyhotoveniach /§ 362 ods. 1 CSP/.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané /§ 359 CSP/.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 364 CSP/.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods. 2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 365 ods. 3 CSP/.